

Dolus Sororis

Zonsopgang heeft altijd iets speciaals geleden. Uit onberekenbare duisternis komt weer helderheid, maar weinig mensen zijn zich ervan bewust hoe belangrijk dit moment is. Mensen slapen door het belangrijkste deel van hun bestaan heen - de verandering in de toestand waarin we ons bevinden, zoals stralen die van achter de wolken naar buiten kijken na een catastrofale storm, zou ons tot actie moeten aanzetten. We hebben geleerd om terug te deinzen voor gebeurtenissen die op het eerste gezicht geen diepere betekenis hebben, maar is het niet zo dat alles iets betekent? Zelfs de gewoonste zonsopgang ter wereld.

Staś keek er elke dag naar en dacht steeds weer aan hetzelfde. Over een ander leven dat hij zou willen ervaren ergens verder weg, waar niemand hem kent, en over wat hij daar zou kunnen bereiken. Hij dacht ook aan wat een grote verliezer hij was. Zijn vader, een rolmodel voor elke man, achtervolgde hem de hele tijd met zijn beschimpingen. Het enige wat hij kon horen was zijn lach vol minachting als de jongen hem zijn nieuwe werken liet zien. Hij haatte ze.

- Zoon, niemand hier geeft om zoiets. Niemand wil zelfs maar naar je sieraden kijken, laat staan ze kopen. Je hebt er niets aan. Doe iets beters en verspil de grondstof niet. - zei hij altijd.

Het was op dit soort momenten dat Stanislaw zich realiseerde hoe erg hij het haatte en wenste dat zijn moeder terug zou komen. Ze stierf bij de geboorte van haar tweede kind, dat geen enkele zonsopgang had gezien. Dit verraste niemand, want zulke situaties zijn aan de orde van de dag. Het veranderde niets aan het feit dat hij de warmte miste die ze in de hut bracht. Ze was als een zonnestraal die door de donkere wolken brak na een storm, maar soms was zij het gevaar dat kon komen. Zij was degene die hem 's ochtends vroeg wakker maakte om samen op het dak te klimmen om te zien wat ze was - de opkomende zon. Dat was ze. Ze was prachtig.

De jongen kon, ondanks dat zijn oogleden met de snelheid van het licht bewogen, niet voorkomen dat er een traan over zijn wang liep. Hij veegde hem weg en begon op te staan van de met mos bedekte dakpan. Na moeders dood waren hij en zijn vader naar het centrum van de stad verhuisd, zijn hele leven hier achterlatend, midden in het bos. Daarom kwam Stanislaw hier zo vaak, omdat het de enige plek was waar hij zichzelf kon zijn.

Hij vertrok in de richting van Toruń. Hij stond op het punt om te beginnen met zijn werk in de ambachtelijke winkel van de familie. Een dag als alle andere. Klanten kwamen en gingen, grotendeels tevreden, en zijn vader was blij met de situatie waarin hij zich bevond, maar de waarheid is dat het niet zou zijn gelukt als de Hanze er niet was geweest - het was niet alleen een kans voor hen, maar voor de hele stad. Dankzij dit was Toruń levendig. Schepen, die arriveerden met prachtige stoffen en andere bijna exotische voorwerpen, vulden het landschap perfect aan en er verscheen een zachte glimlach op de gezichten van de inwoners. Een ware idylle.

Zijn werkmomenten gingen snel, maar routinematig voorbij. Het favoriete moment van de dag van de jongen naderde, namelijk de sluiting van de zaak. Dan bleef hij nog een paar uur in de fabriek - soms probeerde hij een nieuw project te bedenken om in het geheim voor zijn vader te voltooien, en soms zat hij gewoon alleen met zijn gedachten. Hij klaagde niet over eenzaamheid, want hij was nooit echt alleen. Hij was niet omringd door al te veel mensen, maar hij kwam wel steeds andere mysterieuze wezens tegen. Hij bracht toevallig tijd door met herten, uilen en zelfs muizen. Hij voelde zich vredig tussen hen.

Zijn mijmeringen werden onderbroken door een stil en onzeker geklop op de deur. Hij was niet van plan om open te doen, het was al laat, maar de vreemdeling hield niet op, dus stond hij op en deed het eindelijk. Hij had niet verwacht wat hij zag. Voor hem stond een vrouw die leek op hem.... zijn moeder. Ze hield een kaars in haar handen, waardoor hij haar lichte, krullende haar en bruine ogen opmerkte. Zijn intuïtie zei hem dat hij op zijn minst de deur een beetje dicht moest doen, die daarnet nog wagenwijd open stond.

- Wat kan ik voor u doen? - vroeg de jongeman onzeker.

- Stanislaw? Laat me alsjeblieft binnen. Ik weet dat je me niet goed herinnert, maar jij en ik staan op het punt om in de problemen te komen. - Ze smeekte - ik smeek je om het te doen.

Hij deed het. Hij wist niet waarom, maar hij voelde dat het moest gebeuren. Hij liet haar passeren en ze kwam binnen, duidelijk opgelucht.

- Stachu! Je weet niet eens hoe blij ik ben dat je hier zat. Je hebt waarschijnlijk mijn leven gered. Zie je, ik zou weer een mooie nacht doorbrengen tussen de bomen aan de rand van de stad, maar vanavond heb ik mijn keuze gemist. Een wolvenfamilie wandelde vlakbij en wilde daar ook de nacht doorbrengen. Dus ik, een goed mens, begon de andere kant op te rennen. Dat klopt, rennen... ja, nou ja, ik rende en ze volgden me als een gek.
- Vrouw, wie ben jij? Ik kan me niet herinneren dat we elkaar kennen, dus voordat je me je levensverhaal vertelt, waarom stel je jezelf niet eerst voor?
- Dus je kent me echt niet? - Er was ontsteltenis op haar gezicht te lezen.

Stanislaw begreep echt niet waarom hij haar moest associëren. Wat ze zei - sloeg nergens op, en het feit dat ze wist waar hij nu zou zijn was beangstigend op zich. De jongen begon langzaam weg te lopen naar de diepte van de kamer waar het gereedschap lag, om zichzelf te beschermen in geval van gevaar.

De volgende paar minuten gingen heel langzaam en onwennig voorbij. De een wachtte tot de ander in beweging kwam. Op een gegeven moment keek de vrouw niet meer in de ogen van Stanislaw. In plaats daarvan richtte ze een lege blik op de muur achter hem. De uitdrukking op haar gezicht veranderde even en er kwamen tranen in haar ogen... tranen?

- Oh, het spijt me, ik... - de stilte werd verbroken door de vreemdeling. - Het spijt me. Ik had hier helemaal niet moeten komen. Het is het beste als we het allebei vergeten. - Zei ze met een zucht en liep toen naar de deur.
- Wacht. Niet weggaan. - Stanislaw herkende zijn stem eerst niet, die vervuld was van boze ergernis. - Je bent hier gekomen omdat je zegt dat ik me jou moet herinneren omdat jij je mij herinnert. Maar ik zie je nu voor het eerst. Vrouw, wat denk je dat ik moet doen? In je armen vallen? - De irritatie van de jongen trok zeker de aandacht van de vrouw, die het idee om het gebouw te verlaten had opgegeven. - Ik weet uw naam niet, u kent de mijne blijkbaar om onbekende redenen. Ik ben blij dat je niet door wolven bent verslonden, dat is een onplezierige dood, maar ik weet niet hoe je wist dat ik HIER.... zou zijn.
- Dorota. - onderbrak ze hem plotseling. - Mijn naam is Dorota.
- Oké, Dorota.
- Stasiu, ik kan het je allemaal uitleggen, maar je kunt beter gaan zitten.

Dus bleef hij zitten terwijl Dorota haar verhaal begon. Het begon onschuldig genoeg - met hoe haar nomadenbestaan eruitzag. Ze jaagde alleen en sliep meestal in de open lucht. Ze vertelde niets aan haar familie. Het leek erop dat ze er gewoon geen had. Wat moeilijk te begrijpen was, was hoe de vrouw zich in haar eentje kon redden. Op een gegeven moment begon Stanislaw genoeg te krijgen van dit verhaal.

- Vergeef me, maar - hij onderbrak haar. - Waarom kom je niet ter zake? Ik ben blij dat je het alleen redt, maar ik weet nog steeds niet wie je bent.
- Ah... bijzonderheden. Nou, ja. Zo. Ik ben er niet blij mee dat je het van mij hoort. Ik zou hier niet verantwoordelijk voor moeten zijn, maar ik heb mezelf dit aangedaan door hier te komen. Ik weet niet eens waar ik moet beginnen. Zoals ik al zei, ben ik altijd alleen geweest, maar dat is niet helemaal waar. Natuurlijk had ik een vader en een moeder, maar vooral de eerste heeft me verloochend, want zijn grootste droom was om een zoon te hebben. Dat is hem later gelukt, maar voordat het zover was, heeft hij me op straat gezet.

De moeder kon niet protesteren. Ik bleef alleen achter en ging af en toe terug naar de stad om te kijken of ze nog leefden. Het duurde even voordat hun dromen uitkwamen, want er werd een zoon geboren. Hij is al aardig gegroeid. Weet je... de moeder heeft me ooit opgemerkt. We hebben veel gepraat, ze heeft me zelfs haar excuses aangeboden. Ze biechtte me toen ook op dat ze weer zwanger was en op het punt stond te bevallen, maar dat ze bang was dat het een meisje zou worden. Ze was bang dat ze zou eindigen zoals ik. Niet lang na dit gesprek overleed ze. Ze stierf samen met haar baby tijdens de bevalling.

Toen drong het tot hem door. Hij begreep waarom Dorota net naar hem toe was gekomen. Hij werd overmand door woede.

- Jij bent mijn zus! Dat geloof ik niet! En je herinnert je me alleen als je in gevaar bent? Je meent het niet echt. Ik weet niet wat ik tegen je moet zeggen.
- Stasiu, zo is het niet... Toen ik me realiseerde dat jij op de wereld was gekomen, was ik niet meer geïnteresseerd in hun levens. Jij was de enige om wie ik gaf. Ik hield je in de gaten, maar meer kon ik niet doen. Als hij erachter zou komen... zou hij jou, moeder en mij vernietigen. Ik kon het risico niet nemen. Nu de situatie veranderd is, ben ik begonnen om de waarheid over jou te ontdekken en daarom ben ik hier. Want afgezien van het feit dat we eindelijk samen kunnen zijn, hoef je niet langer bij je vader te wonen. Ik weet dat het een abrupt voorstel is, maar laten we elkaar helpen... of op zijn minst elkaar steunen tot een bepaald punt.
- Wat betekent dat? Hoe kan ik je helpen? - begon een nieuwsgierige Stanislaw te vragen. Het visioen van een leven zonder zijn vader was overtuigend genoeg voor hem.
- Luister, ik zal verder gaan in het bos, jij zal eindelijk je talent gebruiken en populair worden in Toruń en daarbuiten. Daar heb je niet veel tijd voor nodig. Een dag, misschien twee. Vertrouw me, echt waar.

Er viel een stilte. Ze waren stil.

Een seconde ging voorbij. Een seconde.

Een derde.

Nog een.

- Oké. - zei de jongen onverwacht, en Dorothy's mond veranderde in een duidelijke 'O'. - Nee, ik vertrouw je niet, maar een leven zonder deze pestkop... Ik doe mee. Wat wil je dat ik doe?
- Oh, Ik... Ik had niet gedacht dat je zo snel akkoord zou gaan. Maar ja. Je moet een amulet voor me maken. Ik bedoel, niet voor mij. Ik neem het en leg het in de juiste handen, en dan verlaat jij je vader. Ga je akkoord?
- Welk amulet? Ben je een heks?
- God verhoede! Nee! Het zal geen ingewikkeld ontwerp zijn... gewoon iets om je te "verkopen" in de hogere... sferen. Om je vakmanschap te laten zien. Als je zou kunnen, laat dan je meesterschap zien door aan dit sieraad te werken. - Dit zeggend, overhandigde Dorota Stasi een amethyst in haar hand.
- Nou... nou. Kom de volgende avond maar terug. Dan is alles klaar.

Ze verspreidden zich.

De volgende dag moest Stanislaw doen alsof hij helemaal niet de hele nacht gestrest in de werkplaats had gezeten om het medaillon te maken. Toch was hij erin geslaagd om het bijna

perfect te krijgen. Een paar finishing touches en het zou klaar zijn. Uren gingen voorbij tot het moment kwam dat hij met zijn vader naar huis zou gaan.

- Vader, ik kom later terug of blijf vannacht hier. Wacht maar niet op mij.
- Je zult zoals gewoonlijk die duivelse banen beitelen. Ik heb geen troost van jou, zoon, op je oude dag. - De vader verliet de kamer en sloeg de deur hard dicht.

Er gingen nog meer uren voorbij, het project dat allang klaar was lag op de bodem van Stanislaw's zak, die nauwelijks overleefde kwam om te luisteren naar de verwachte kloep op Dorothy's deur. Hij wist niet hoeveel tijd er was verstreken, maar zijn zus had eindelijk de code afgetikt die ze gisteren hadden vastgesteld. De jongen deed de deur voor haar open.

- Is dat zo? - begon Dorota zonder scrupules het gesprek.
- 'Ja,' antwoordde Staś en haalde het kunstwerk uit zijn zak. Het meisje hapte bijna naar adem toen ze het zag.
- Een wonder. Gewoon een wonder.

De jongen wist het. Het was waarschijnlijk zijn beste werk tot nu toe en hij was er enorm trots op. Hij kon de glimlach die zijn gezicht begon op te lichten niet verbergen.

- Wat is je plan? - vroeg hij aan zijn zus.
- Morgen moet je klaar zijn om je vader voorgoed te verlaten. Dat doe je 's avonds. Dan kom je naar de Ciasna-sstraat. Daar zal ik je aan je nieuwe toekomst voorstellen. Vandaag kan ik hier niet zo lang blijven. Ik moet al gaan. Is alles duidelijk?
- Ja, liever, ja.
- Goed. Geweldig. Ik zie je morgen, dan. - En verdween bijna achter de deur alsof er nooit iets gebeurd was - Wil je ontbijtkoek? - voegde ze er haastig aan toe.
- Eh, tuurlijk... - hij had niet eens de tijd om zijn zin af te maken of dankjewel te zeggen, want het meisje was al weg.

De situatie was gewoon vreemd chaotisch. Stasiak voelde zich angstig en begon zich af te vragen of de beslissing die hij had genomen de grootste fout van zijn hele leven zou blijken te zijn.

Nadenkend over dit alles, ging de jongen toch

naar huis om de benodigdheden voor een leven in afzondering in te pakken. Wat zou zijn moeder zeggen? Zou ze het visioen steunen van een leven zonder vader, maar met een zus aan zijn zijde? Uitgerekend hij zou zijn leven met haar willen doorbrengen.

Zijn luier was niet overvloedig. Op een gegeven moment doorzocht hij de kasten maar al te zorgvuldig. Helemaal onderin vond hij een bundeltje dat een schets bleek te zijn van zijn vader in zijn jeugd. Even vroeg hij zich af hoe deze jongeman, die uit een arm gezin kwam, zich zo'n luxe kon veroorloven, maar toen realiseerde hij zich dat de auteur van dit werk geen geschoolde kunstenaar was, maar zijn vrouw, dat wil zeggen Stanislaw's moeder.

Een traan krulde in het oog van de jongen. Wat was er met deze glimlachende man gebeurd? Waar was de man gebleven van wie zijn moeder had gehouden? Was hij zo kapot van haar dood? Stanislaw voelde zich nog meer verloren. Hij wist dat het bekend was en dat hij met Dorota mee moest gaan, maar het gevoel dat er iets niet klopte, achtervolgde hem steeds meer. Hij probeerde zich op iets anders te concentreren zodat de negatieve gedachten hem zouden verlaten. Het was tijd om zijn oude ik achter zich te laten. De zon begon onder te gaan. Om zijn vader niet helemaal sprakeloos achter te laten, besloot hij een versierd peperkoekenhuisje op tafel achter te laten en een kort briefje : *"Ik kom niet terug. Het spijt me. Je zoon."* Hij verliet de haard van zijn huis voorgoed.

Terwijl Stanislaw door de straten van Toruń naar het onbekende liep, zag hij op de Vistula een schip vol met buitenlandse, maar niet alleen, pracht en praal en dacht alleen maar aan het feit dat het binnenkort zijn producten zouden zijn die op deze manier in Hanzesteden verhandeld zouden

worden. Hij keek ernaar uit.

Steeds dichterbij de ontmoetingsplaats begonnen alle zorgen en opdringerige gedachten hem te verlaten. Hij was niet angstig, alleen maar blij bij de gedachte aan de vrijheid die om de hoek op hem wachtte. Letterlijk om de hoek, want hij was nog maar één bocht verwijderd van de Ciasnastraat. Net om de hoek...

De angst kwam echter met verdubbelde kracht terug. Er was daar niemand of niets... alleen een klein stukje papier, met slechts een paar woorden erop.

Te laat.

Ga naar huis, er wacht een verrassing op je.

Stanislaw was te laat. Hij was ervan overtuigd dat het bericht van Dorothy was. Hij wilde niet naar huis, maar had hij een andere keuze? Hij betwijfelde het. Hij zou het niet alleen redden, dus deed hij weer precies wat hem gezegd werd. Hij ging naar huis.

Bij binnenkomst was hij al voorbereid op een vechtpartij met zijn vader, maar hij werd alleen begroet door een oorverdovende stilte. Zijn vader was vast heel boos, maar Stasiu besloot niet meer bang te zijn en stapte recht in de muil van de leeuw. Hij nam aan dat zijn vader aan tafel zat, maar hij vond iets heel anders - hij lag op de grond. Bewusteloos. De jongen rende in een fractie van een seconde naar hem toe.

•Pap! - riep hij naar hem, terwijl hij tegelijkertijd probeerde hem te reanimeren.

Geen reactie. De zoon, die afscheid wilde nemen van zijn vader, legde zijn huilende gezicht op zijn vaders borst en merkte toen twee dingen op: de peperkoekkrumels op zijn lippen en de brief.

Peperkoekkrumels op de lippen van een man konden verschillende dingen betekenen, echter...

Stanislaw kon niet geloven dat wat hij zijn vader had nagelaten, namelijk zoete peperkoek (een geschenk van zijn

"zus") thuis op tafel had gelegd als afscheidscadeau, de oorzaak van zijn dood kon zijn. Had hij zijn vader vermoord? Een schuldgevoel overspoelde zijn lichaam. Vol wanhoop pakte hij de bundel die op tafel lag en begon te lezen.

Alles stortte in. Vertrouw niemand.

Leugens alleen, vooral de hare.

A.

Stanislaw zakte in elkaar op de grond. Moederloos, vaderloos en met een niet-bestaande "zus".

Vertaald met DeepL.com (Pro-versie)